

LBRIS | We know
books alex gabriel stan

ishtar

editura vinea
bucurești 2024

tremură câmpul/	7
Ishtar/	9
foca pe plai/	12
punct/	16
semn/	20
stol/	21
se uită la mine/	25
dinafară, înăuntru/	28
cade/	32
urmele/	36
nu/	39
noaptea miroase a viață/	42
sângele/	45
omul lipsește/	48
zeul în peșteră/	56
plin/	59
firesc/	62
cântă rage plânge bate/	65
monstrul/	70

LBRIS

We know sfinx/ 74
books numerele/ 77
să nu te temi/ 82

Fișă biografică/ 85

tremură câmpul în fața mea. viteza crește fără să-i pese.

când mă ridic să văd, văd drumul înnegrit, sus cerul înghețat
și norii împietriți cu forme animale, moarte, vii, nemoarte.
când vreau să pornesc se încețoșează ochii și trag gorganele de mine
parcă să mă opresc că tremură câmpul.

mureau bătrânii singuri și tinerii râdeau. erau desculți pe iarba moale
și drumul se îngusta în fața lor și nu vedeau cum fețele s-aprind
ca galbenul de lună. lătrau și câinii simțind cum lumea se închide.
ei nu-și gândeau pământul buhăit cum îi înghite dar vedeau
cum roșul șters se stinge tot mai repede. au încercat să strige
cu limbile uscate că tremură câmpul.

în iarna lungă am văzut cum flacăra ardea în case goale. puținul
ce-a rămas nu umplea nici Țoiul. frigul era ud, nu se simțea,
nu omora, dar tot ce a ajuns să se dezghețe era slab, fraged și tocit,
și se vedea că nu rezistă. mi s-a părut că tremura cu totul
de la rădăcini la turn și au trecut mulți ani până să știu că nu frigul
era rău, nu de la frig tremură câmpul.

LPBIS | Wokoon
books

îmi cad firele pe trup și taie vârful strâmt în loc, e fără milă.
am încercat să mă ascund, am încercat să las soarele să spele,
ba chiar m-am ajutat de alții, să mă urce peste umbră.
dar umbra se mări prea mult și nu le mai găseam scânteia.
de sus de tot știam că nu e bine. vedeam cum fumul împresoară
holda arsă și oamenii strigând în gol. i-am privit fără s-ajut.
ei nu vedeau la fel de bine ce rău tremură câmpul.

tremură câmpul tare. ce a fost leac a intrat în lume și a încetinit
coroanele de aur. nu mi-e frică, nu mi-e rău, nu mai iubesc și nu
mai sufăr meteahna belșugului. voi rămâne singurul pe lume
care să mă simtă, care să-mi ureze binele sau răul, care să mă țină
minte. tremură tot mai repede și mai adânc și mă bucur că simt
vârful acului înainte să înțepe.

e noapte afară.

e noapte și înăuntru.

e bine.

printre perlele grele se naște divinus obscur
spiritul e greu
e greu ce atârână pe spiritul lumii

se ivesc încet toanele micilor zări
ca foșnetul blând al unei furtuni depărtate
auzi răsunetul

spiritul e greu de la morți
că morții sunt mai mulți ca viii
și morții-i împresoară

e sus în cer dar parcă vine din străfund
orbecăind pe coloanele de soare

spiritul e mai mult mort decât viu
că morții-s cu morții și vii-s cu morții
la capăt se arată dinaintea mea ca o umbră

am visat că îmi spune
nu e înviere

am visat două porți înfoiate care se sfărâmau cu firimituri
ca pâinea proaspătă, între care patinau cărnile bătrâne.
erau în puhașul pământului acele umbre care vânează
fericirea omului. călcai peste părțile smulse și aproape căzui
de la rapăn. mă trezii în vis mergând și vreme de un veac
am mers fără să merg, glisând peste bule de puroi fără să pun
piciorul pe jegul animal, întorcându-mă spre bălțile cele mai negre
din gropile cele mai adânci, zburând peste bolți sădite cu fecale arse
cu focuri albastre, sperând la lumină și la încetarea puterii,
rugând pentru forță, așteptând milă, căutând urme de pete albe
pe fondul negru, fugind fără să fug după parafe invizibile,
de mine simțite și de mine gândite, doar amintite când mintea
mi-e rea.

dar morții-s cu morții
și vii-s cu morții
și spiritul șchiop e pe căile vechi
și e tot mai greu și mai lent
și mi-e greu

m-am târât printre vii ca să dansez pe calea eternă și să calc
cu forța fulgului pe burți morbide și pe fețe tumefiate de gerul veșnic.
am forma urii arsă între ochi și mă ține viu dar mi-e tot mai amar
și mi-e tot mai rău și-s greu de spirit.

spiritul e mare și
spiritul mă înconjoară și
lumea se spulberă în dorul divin

spiritul mă pune la vii și mă pune la morți
mi-e totuna.

e foca pe plai
e veselie
sunt chiote, răgete și câteva scâncete
vulturul face cercuri pe cer și cârțița sapă tuneluri blindate
se sparge chinul de flori și pe draci îi doare curul
latrinele țâșnesc cu gel de duș și chihlimbarul gustă a magiun
vreau să țin foca în brațe dar coada e lungă
natura se supune când foca dispune

cântă tu, muză, palma pe burtă, ce-și dă
ascultă cum horcăie, ce vaiete dulci
vezi blana cum cade când foca se umflă
cocă-n cuptor

cum saltă tot trupul și unduie-n vânt și geme și screme
să zburde un metru

e foca pe plai
și foca e tristă
uralele n-ajung la capul ei gras

UDDIS | We know books

i-e frică de apă, i-e frică de frig, nu știe să-noate,
nu știe că-i focă, nu știe ce-i vesel că-i foca pe plai
i-e cald și i-e rău și pietrele zgârie
și eu când am luat-o am strâns-o prea tare

de vultur i-e frică, de om se ferește, doar cârțița-i bună,
dar ea se pitește în colțuri uitate de lume

ce tineri eram când râdeam toți de focă!
ce grasă era, ce prost se târa, ce tare scâncea
când lovea flori cu ochii
cerșea după apă și dam cu scuipat, strigam „IETE-TE”
și unii din noi chiar au călcat pe foca pe plai

când melcuia iarba cu aripi de piele mergeau toți în cercuri
și o țintuiau în forma sa tristă de focă umflată și grasă
și proastă și foarte, foarte unsuroasă

când foca țipa și se speria se aruncau ciorile s-o piște pe nări,
s-o zgârme-n subsuori cu ciocul setos de apă și aur
când foca plângea și striga s-o ajute veneau melcii
s-o ungă pe spate cu zeamă de melc

și foca fugea în găuri adânci
unde vrabia nu poate s-o scuipe și copita de cal n-o lovește
unde bezna adâncă ferește
de rânjetul soarelui